

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5XEObd/1/2023
Identifikačné číslo spisu: 2205205064
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:2205205064.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti povinnej: O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R.o vymoženie 716,99 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 8Er/226/2005, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo dňa 2. septembra 2014, č. k. 25CoE/1/2014-63, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie oprávneného o d m i e t a .
- II. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
- III. Povinnej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením zo 17. mája 2012 č. k. 8Er/226/2005-33 exekúciu vedenú na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice č. N 506/2005, NZ 5101/2005 zo dňa 6. februára 2005 (ďalej len „notárska zápisnica“) vyhlásil za neprípustnú a exekučné konanie zastavil. V odôvodnení uviedol, že povinná na formulárovom tlačíve podpísala splnomocnenie pre advokáta Mgr. F., aby v jej mene uznal záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo v tom čase možné predpokladať. Vzhľadom na neexistujúcu zmluvnú voľnosť povinnej pri zvolení si splnomocneného zástupcu a na existenciu právneho vzťahu medzi splnomocnencom povinnej a oprávneným, je takéto splnomocnenie pre obchádzanie zákona neplatným právnym úkonom. Predložená notárska zápisnica potom nemôže byť spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 2 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v neskoršom znení (ďalej len „Exekučný poriadok“).

2. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 2. septembra 2014 č. k. 25CoE/1/2014 - 63 napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) potvrdil. Návrhy oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a c/ OSP zamietol.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie (podané za účinnosti OSP v znení do 30. júna 2016). Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ďalej navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia a konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP a Súdnemu dvoru EÚ na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. V dovolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 OSP,

keď súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 237 písm. a/ OSP), ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ OSP)

pre prípad, že na strane povinného vystupoval vedľajší účastník, v tej istej veci

sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ OSP), súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ OSP). Ďalej uviedol, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP) ako aj,

že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP).

4. Povinná sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“)

ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania, ktoré sa začalo

do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník exekučného konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade

s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, najprv skúmal, či je dôvodný návrh oprávneného na prerušenie

dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP.

6. V zmysle návrhu oprávneného mal dovolací súd predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie prejudiciálne otázky nasledovného znenia:

„1./ Je možné za neprijateľnú zmluvnú podmienku považovať aj jednostranný právny úkon spotrebiteľa, ktorý má možnosť kedykoľvek odvolať a ktorým dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal v rámci zmluvy o úvere dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva, a na tomto základe zamietnuť exekúciu pohľadávky plynúcej z tejto zmluvy?

2./ Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujú vnútroštátne procesné aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni reálnej vymožitelnosti existujúcej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?“

7. Svoj návrh na prerušenie dovolacieho konania oprávnený odôvodnil tým, že Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníci konania boli zbavení právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únieového práva a následnej aplikácie vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

8. Obligatórne prerušenie konania na účely podania prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie upravuje aj Civilný sporový poriadok, a to v ustanovení § 162

ods. 1 písm. c/, podľa ktorého súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, t. j. podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (pôvodný článok 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva). Podľa § 438 ods. 1 CSP je toto ustanovenie možné primerane aplikovať

aj v dovolacom konaní.

9. K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad je možné uviesť rozhodnutia z 22. augusta 2013 sp. zn. 4Cdo/24/2013, z 21. augusta 2013

sp. zn. 5ECdo/40/2013, z 26. júla 2013 sp. zn. 2ECdo/63/2013, z 9. júla 2013

sp. zn. 4Cdo/326/2012 a z 3. júla 2013 sp. zn. 3Cdo/34/2013, na ktoré dovolací súd

v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje

aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie.

Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP, má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod na prerušenie konania. Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

10. V ďalšom najvyšší súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP časť vety pred bodkočiarkou) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

11. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania oprávneného posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom

do 31. decembra 2014, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď oprávnený toto dovolanie podal. S prihliadnutím na dátum podania dovolania (28. októbra 2014) dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania oprávneného neaplikoval ustanovenia novely Občianskeho súdneho poriadku uskutočnenej zákonom č. 353/2014 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť

1. januára 2015, konkrétne ustanovenie § 237 ods. 2 OSP, podľa ktorého dovolanie podľa § 237 ods. 1 OSP nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku. Dovolací súd napriek absencii prechodného ustanovenia k úpravám účinným

od 1. januára 2015, v zmysle ktorého by právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred nadobudnutím účinnosti predmetnej novely, mali ostať zachované, považoval tento svoj postup za súladný s ochranou legitímnych očakávaní dovolateľa (ako súčasť práva na spravodlivý proces), že spôsob prejednávania dovolania sa bude riadiť právnou úpravou platnou v čase začatia dovolacieho konania.

12. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania toho istého dovolateľa - vid' konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 4Cdo/326/2012, 1Oboer/216/2014, 1Oboer/235/2014, 1Oboer/253/2014, 1Oboer/287/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne, a preto ďalšie dôvody už neuvádza (§ 452 ods. 1 CSP).

13. Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd tvrdených dovolateľom (§ 237 písm. a/, d/, f/ OSP) a nevyšli najavo ani iné vady konania uvedené v § 237 OSP, pričom prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 239 OSP, dovolací súd podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol dovolanie oprávneného ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Nakoľko dovolací súd dovolanie odmietol, nepovažoval za dôvodné rozhodovať o návrhu na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

14. Povinnej, ako úspešnej účastníčke dovolacieho konania, vznikol voči oprávnenému nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu povinnej v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, najvyšší súd v súlade s článkom 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 28. februára 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 72/2018).

15. Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.